

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Mégis engedelmeskedni . . .

I. Sámuel 8:7a.

Amikor Sámuel megöregedett, eljöttek hozzá Izráel vénei, hogy megmondják neki: immár nem kellesz nekünk. Azelőtt ő volt a nép menedéke; kérték az imáit és a törzsek birájává tették. Most, miután legjobb erőt felemésztette népének a szolgálata, azt mondják: »Imé te megvénhedtél, most azért válassz nekünk királyt, mint minden népnél szokás.« Ezzel elejtették őt. Sámuel az Urhoz siet, mert embernek nem mondhatja el bánatát. Sohasem a magáét kereste Izráel népével, hanem Isten útjára tanította őt, hogy Istennek igazi, boldog népévé tegye. De éppen ezt elégték meg. Amit ő akart, ők már nem akarják; nem akarnak már Isten népe lenni, hanem egy király népe.

Sámuel e sötét órában Isten tanácsát kéri. Meg is kapja: »Fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondanak neked.« Ne szakítsa meg velük Sámuel a kapcsolatot, ne távozzék el tőlük, hanem maradjon, engedjen és szolgáljon nekik továbbra is, ha nem is az eddigi pozíciójában. Ő csak hálátlanságot és dacot lát, pedig több ennél, súlyos lelki betegség és az Úrnak az elhagyása ez: »Nem téged utáltak meg, hanem engem.« Ha Sámuel most magukra hagyja őket, úgy azzal csak kárhozatukat munkálja. Ő maga félreálló prófétává lesz, akire senki se hallgat, gyümölcstelen bűnbánati prédikátorrá, aki csak szemrehányásokat tud tenni. A nép azonban, megszabadulván egyedüli tanácsadójától, kívánsága szerint királyt fog magának választani; akkor nemcsak királya lesz »mint minden népnek«, hanem olyan is lesz »mint minden nép.« Isten örök irgalmassága ennyire nem akarja juttatni a dolgot. Bármennyire megbántódott és bánatos is Sámuel, maradnia kell; így kívánja tőle Istene. A hálátlanság feletti fájdalmát hajtsa lelkipásztori hűsége alá, amellyel Izráelnek tartozik: »Fogadd meg a nép szavát mindenben«, így fog szava továbbra is meghallgattatásra találni és az eltévelyedettek meg fognak tartani Istennek jelenlegi tévelygésük ellenére is.

Sámuel engedte, hogy Isten legyőzze, s királyt ad Izráelnek. Nyílt tekintettel érintkezik a megtévelyedettekkel s egy szóval sem veti szemükre a vele szemben elkövetett sérelmet; csak attól óvja őket, hogy Istent megsértsék. Saját szívében ama nap óta csak erősödött a szeretet és az irgalmasság; szüntelenül Isten előtt áll öerettük, közbenjáróként szíven hordozván őket. Midőn a nép később bűnét felismerte és félelmében még egyszer kéri Sámuel közbenjáró munkáját, e szelid szavakkal vigasztalja őket: »Ne féljetek, az Úr nem hagy el benneteket.« Önmagáról pedig ezt vallja: »Tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétkezzen és felhagyjak az éretetek való könyörgéssel, hanem inkább tanítani foglak titeket a jó és igaz útra.« Így tartotta meg Sámuel a népet Istennek. Amikor meghalt, egész Izráel gyászolta őt.

W. L. — Z. H.

A háborúságban túrók legyetek!*

Róma 12, 12/b.

Nagyon a mi napjainkra szól ennek az Igének az üzenete. A Római levél 12. tejezete tele van gyakorlati tanáccsal: teljes, személyes odaadásra szólít fel Isten az első versőtől. Összefogásra is a különböző nehézségekkel szemben. Közösségünket ne bontsa meg a keserűség, a lázadás. Legyünk túrók a háborúságban! Az eredeti szöveg szerint: a nyomorúságban. A Biblia beszél a »nagy nyomorúság« idejéről: Jel. 7, 14. Máté 24. Dániel próféta 3 és fél esztendőről, a Jelenések könyve 42 hónapról szól. Isten fei akar erre az időre készíteni. Hogy ne úgy kerüljünk bele a tűzbe, mint az a katoná, aki későn bánja, hogy a kiképzéskor hanyag volt. A világháborúban egy tiszt csaknem öngyilkos lett a századával együtt, mert nem tanulta meg annakidején a térképolvást. Tűzet kért az ellenségre, s tévedésből annak a dombnak a nevét mondta be, ahol ő állt a századával. Engedjük, hogy az Úr felkészítessen a nagy nyomorúság idejére! Ő lelki térképet ad a kezünkbe, ilyen a Jelenések könyve is. Nehéz olvasmány, de éppen nálunk jelent meg egy jó magyarázó könyv hozzá. Ne tegyük félre. Isten világosságot akar adni általa: a nyomorúság nem tart tovább és nem nő feljebb, mint én azt kiállhatnám!

Minden nyomorúság és háborúság célja, hogy felkészítsen a nagy nyomorúságra. A nagy nyomorúság pedig az örök üdvösségre készít fel. I. Pét. 4,12-13. II. Tim. 2, 12. I. Thessz. 3,3-4. »Senki még ne tántorodjék... mert előre megmondottuk nektek, hogy szorongattatásnak leszünk kitéve.« Jó előre tudnunk, hogy ennek így kell lenni.

Egy 83 éves öreg ember mondta el, hogy télen úgy elképzelt, **hogyan** fog ő nyáron nagy rendeket vágni a réten. S mikor rákerült a sor, szomorúan látta, hogy nem úgy megy, ahogy elképzelt: nem bírja már. Mi is el-elképezzük, hogyan fogunk majd a nyomorúságban megállni. De csalódnánk, ha Isten nem edzene előre bennünket. Az elpuhult népeket elsöpri a legelső vihar. Gazdag szülők elkényeztetett gyermeke hamarabb fázik meg és lesz beteg, mint más gyerek. Így van a lelki életben is. Az elpuhult élet korcs élet. (Zsid. 12, 8.) Megpróbált élet kell! Tavasszal vasboronával mennek neki a sarjadó buzának. Azt szokták mondani: Aki boronál, ne nézzon hátra! Mert megsajnálna az alig kinőtt, megtépett vetést. Pedig: elpusztul? Nem! Így sarjad gazdagon, így hoz sok gyümölcsöt. Az örök-

kévaló dicsőségben látjuk majd meg a szenvedés értelmét. Jel. 7, 14. Csak ez az út vezet oda. Adjunk hálát, hogy erre hívtunk el!

Teher alatt nő a pálma. A teherre, a próbára szükség van. A cséplőgépet kibírja-e a kazán a nagy hőt. Vizet sajtolnak bele. S ahol baj van, ott kibuggyan a víz. A vízpróba a tűz nagy próbájára készíti elő. Utána meg kell javítani a hibás helyeket. Oltással állapítják meg, nincs-e a téhen vérében a tuberkulózis csirája. Amelyikében ott van, az belázasodik. Így a lelki életben is. Ha jön a megpróbáltatás és mi nyugtalanokunk, lázadunk, ez megmutatja, hogy baj van.

Testi megpróbáltatás a betegség. Van, akik egész életükben hordoznak valamilyen betegséget. Es mennyi megőrző kegyelem van benne! A kutyanak sem tesszik a kolonc, pedig az őrsi meg attól, hogy kifusson a mezőre és a mezőőr lelője. Mi is hányszor futnánk bele a Sátán vadászterületébe a kolonc nélkül.

A nélkülözések által is sok bálványt akar az Úr életünkéből elvenni. Eppen a mai időkben. Ha nagyon fáj valaminek a hiánya, bálvány bujt meg ott. S ha mi engedünk a Sátánnak, hogy imitt-amott egy kis dugott holmihoz hozzásegítsen: Isten nem veheti el a bálványt, mert mi nem engedjük megfosztani magunkat.

Testi próba az üldöztetés is. Az első keresztyének 300 év alatt tíz nagy üldöztetésen mentek keresztül. 150.000 halt vértanúhalált és $\frac{3}{4}$ millió volt azok száma, akiket rabszolgának hurcoltak el. Szurokbamártva égtek, mint a fákllyák. Es akkor is Istent dicsőítették. Hogyan tudtak megállni? Tűz, üllő, kalapács kell ahhoz, hogy edződjék a vas. Ha szenvedéseinket Isten kezéből vesszük, akkor ő felkészíti a megállásra.

Fogadjuk hálát szívvel a lelki próbákat, a kísértéseket is. Az Úr nem hágy feljebb kísérteni, mint elszenvedhetjük. S ő harcol értünk, nem nekünk kell magunkért harcolnunk. — Ne keseredjünk meg, ha hitünkért bánthanak.

A termopylei szorosban győzött a kis spártai sereg a perzsa túlerővel szemben, mert ott csak egyenként tudott támadni az ellenség. A zsákhordó megrémülne, ha újévkor együtt látná azt a 300 vagon búzát, amit egy év alatt el kell hordania, hogy ő azt nem fogja bírni. De egyenként elhordja. Isten nem látatja meg egyszerre mindazt, amin keresztül kell mennünk, jön az egyenként, s ő mindig megadja az elegendő erőt. Mt. 6:34.

Legyünk hát túrók a háborúságban, hogy amint most összegyülekeztünk Istennek Béthelében, együtt lehessünk majd azok között is, akik »jöttek a nagy nyomorúságból«, s ruhájukat a Bárány vérében mosták fehérre.

v. Sréter Ferenc.

* A Fébé Egyesület konferenciáján elhangzott előadás vázlatla.

A jegenyék között: . .

A jegenyék között
lassan mentünk a gyászkocsi után,
s szemünkben a végtelen tükrözött.

Ó, mit jelent
csendes este átlépni a határt,
s köszönteni az örök végtelent!

A gyenge test
fájó nyügét, senyvesztő börtönét
itthagyni szabadultan örömet! . . .

Messziremért
úton kísértük békén, csendesen
a földi vándort, aki célhoz ért.

A drága nyár
ránkborította aranyfátyolát.
És tudtuk, hogy a távol haza vár.

Ertünk izent.
Láttuk a vándor messze mosolyát.
A vándorét, aki előrement . . .

Es otthon megpihent. 1942.
T. E. d. t.

Hazament a nagy nyomorúságból.

A koporsó körül nincsenek sokan. De a temetkezési vállalkozónak feltűnik, hogy ez nem olyan temetés, mint a többi. A szertartás végén és kint a nyitott sírnál énekek zendülnek meg, telve bizakodással, boldog reménységgel: »Zarándokúton Bú, baj lépten-nyomon. Ott fenn van otthonom: Hazám a menny.« Ilyen szépen énekelni még nem hallott.

Temetés után . . . — egyikünk közel lakik a temetőhöz —, együtt ülünk a kis szobában többen, akik az elköltözöttnek lelki testvérei voltak. Es a hálaadás óráját éljük. Magunk előtt látjuk esonttá, börré aszott törekeny alakját, mosolygó, kedves arcát, melyre ezer barázdát szántott az élet, legtöbbször fekete kendővel bekötött fehér fejét . . . és beszélgetünk róla: a szenvedéseiről, a honvágyáról, a hitéről és békességéről . . . Megpróbált, szenvedő emberek ülnek körülöttem, akiknek sokszor ő, a legjobban megpróbált, a legtöbbet szenvedő, volt a vigasztalója.

Valamikor módos falusi asszony volt. Két tehetséges, szép fiatal lányát iskoláztatta. Feljöttek a városba . . . Aztán kezdődtek a próbák . . . Bekopogtatott a

módos házba a szegénység. Szolgálatba kellett szegődnie. Kemény munkában kereste kenyerét öreg napjaiban is, pedig gyenge testét súlyos betegség emésztette. Nagy fájdalmi voltak. És mégis . . . mégis ő volt a mi ragyogószemű P. nénink, akiért most sorba hálát adunk mind, valahányan közelről ismertük.

»Mindig akkor kopogtatott be hozzánk, amikor a legnagyobb szükség volt a segítségre, vigasztalásra. Emlékszem, édesanyám betegsége alatt is így volt. Ha látta, hogy elfogott a csüggedés, csak megkérdezte mosolyogva, szeretettel: »Hát nincs nekünk élő Megváltónk?« — szól az egyik. »Amikor vasárnap még meglátogattam, úgy búcsúztunk: »Isten velünk, viszontlátásra! Hogyha itt tán nem is, ott az égi honba' fenn!« És ő hozzá-tette: »Úgy érzem, már csak odafenn!« — beszél a másik. »Mennyit szenvedett, de sohasem magával volt elfoglalva. Betegsége alatt is mindig másokra gondolt, másokért imádkozott«, — mondja a harmadik. »Mindig örvendezett. Mindig mosolygott« — teszi hozzá a negyedik.

És mind megegyezünk abban, hogy az élete bizonyágtétel volt az élő Megváltóról, az élő Megváltó vészben, viharban is zavartalan békességéről, az elvehetetlen, szenvedések közt is háladalt zengő keresztyén örömről, a »szent, győzedelmes életéről«. Mindnyájunknak nyereség volt. Áldanunk kell, amért világitott nekünk az úton . . . áldanunk Istent, aki világosságot gyujtott a szívében, az Ő »dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlata végett.« Cserépedényben volt ez a kincs . . . a cserépedény összetört. De »pillanatnyi könnyű« szenvedése igen-igen nagy örök dicsőségbe vezette, mivelhogy nem a láthatókra nézett, hanem láthatatlanokra.

»Szolgalm, elég!« — szólt az Úr . . . és a mi kedves P. nénink hazament a nagy nyomorúságból.

T. E. d. t.

Szolgálj halkán, járd nesztelenül. Nem ott végzik a legtöbb munkát, ahol a leghangosabb a munkának a zaja. Az Isten és az Ővei mindig lábujjhegyen járnak, halkán dolgoznak. Az Úr csodásan működik. Tenger takarja lábnyomát.

A Kereszt kettős munkát végzett. Ami a halálé, átadta a halálnak, és ami Istené, szabaddá tette Isten számára. Sokan vannak, akik átmentek az első tapasztalaton azáltal, hogy helyes állást foglaltak el a Kereszttel szemben, de, mivel szabaddá tett tagjaikat nem bocsájtották Isten rendelkezésére, ismét a bűn uralma alá kerültek.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Aug. 16. Lk. 18:9—14. I. Kor. 15:1—10. Lk. 7:36—50. Róm. 8:33—39. Márk 7:14—23. A bűn mindig az emberi szívből származik. A kísérés jöhet kívülről is, de ha a szívben nem találna megfelelő talajra, akkor nem árthatna, mint ahogy nem ártott Jézusnak.

Aug. 17. Zsolt. 77. Márk 7:24—30. Mennyi alázatosság és hit volt a pogány aszszonyban. Jézus bizonyára azért tette előbb próbára visszautasításával, hogy ez mindenki előtt kitűnjék. Próbál ő néha miniket is. Kiálljuk-e a próbát?

Aug. 18. Jer. 15:1—9. Márk 7:31—37. Jézusról mindenkinek el kellett ismernie, hogy: mindent jól cselekedett. Elismeri-e ezt a mai kereszténység? Meglátja-e, hogy lelki süketek és néma meghallják az evangéliumot és bizonságtévökké lesznek? S ez még fontosabb, mint a testi gyógyulás.

Aug. 19. Jer. 15:10, 15—21. Márk 8:1—9. Jézusnak van hatalma testi eledellel is megelégtetni az éhezöket, s van hatalma a lelki éhséget is csillapítani, hiszen ő az életnek kenyere. Oh, bár senki se elégednék meg a testi kenyérrel, hanem keressék és iogadná el az élet kenyerét, Jézust!

Aug. 20. Jer. 16:1—9, 14, 15. Márk 8:10—21. Milyen nehezen érti meg a bűnös emberi szív, hogy Jézus csakugyan meg tudja elégtetni minden szükségében. S éppen olyan nehezen tudja felismerni a farizeusok gonosz kovászát, a bűn csábítását s nem tud óvakodni ellene. Engedjük, hogy Jézus megnyissa a szemünket a jó és a rossz megismerésére.

Aug. 21. Jer. 17:5—18. Márk 8:22—26. A vak, akinek Jézus felnyitja a szemét, nem lát mindjárt világosan. Második érintésre is szüksége van. Lelki vakságunkból se gyógyulunk ki mindjárt teljesen. Ujra meg újra oda kell mennünk Jézushoz, s több és több világosságot kérünk. De ő megadja.

Aug. 22. Esaiás 29:18—21. Márk 8:27—30. A tanítványok sem látták mindjárt világosan. Nem ismerték föl mindjárt, hogy Jézus a Messiás, a Krisztus. Péter az első, aki erről vallást tesz. Ha Jézus követésébe lépünk, mi is mindig többet és többet meglátunk az ő dicsőségéből. Ne künk már könnyebb, mert a válság már végbement a Golgotán.

Aug. 23. Márk 7:31—37. II. Kor. 3:4—9. Ján. 8:31—36. Csel. 16:9—15. Márk 8:31—35. Az Úr Jézust nem követhetjük másképpen, csak ha önmagunkat megtagadjuk. Meg kell látnunk, hogy az életünk, Krisztus nélkül hiábavaló, elveszett élet. Az igazi

életet csak őbenne találhatjuk meg. Nála nélkül még mindig ki vagyunk téve a Sátán csábításainak, mint Péter.

Aug. 24. Zsolt. 78:1—11. Jób 1:1—12. A Sátán nem bírja elviselni, hogy valaki igaz és istenfélő legyen. Az ilyen embert bevádolja az Úr előtt. S mit tesz az Úr? Kipróbálja a hívő ember hűségét. Vajjon Jób megállja-e a próbát?

Aug. 25. I. Kor. 11:23—34. Jób 1:13—22. Nehéz próbák sujtják Jóbót. De ő megnyugszik Isten akaratában. Tudja, hogy Tőle kapott mindent. Neki joga van viszsza is venni, amit adott. Hogy állunk meg mi a próbákban?

Aug. 26. I. Kor. 12:1—11. Jób 2:1—13. A Sátán nem nyugszik, míg azt látja, hogy nem tudja megtántorítani az Istenben bízó lelket. Még súlyosabb megpróbáltatásokat vív ki számára. S Jób még ezekben is megáll, még feleségének kihívó, hitetlen magaviselete mellett is. Meddig bírja még?

Aug. 27. I. Kor. 12:12—26. Jób 3:1—10. Jób esetéből is látjuk, hogy még a legistenfélőbb ember is esendő. A túlságosan nagy teher végre is lerokszolja, s ajka keserű panaszra fakad. De ne felejtjük, hogy Jób szenvedéseiben mennyire benne van a Sátán keze. Nem Istentől jött megpróbáltatások ezek tulajdonképpen, hanem a Sátántól jövő megkísértetések.

Aug. 28. I. Kor. 12:27—31. Jób 4:1—21. Jób három barátjának egyike szólal meg itt. Mennyivel több ezekben a szavakban az ítélkezés Jób elkeseredése fölött, mint a részvét a szenvedő ember iránt. Oh, milyen könnyű megítélni a panaszkodó embert annak, aki maga nem ment át ilyen szenvedésen!

Aug. 29. Zak. 7:4—10. Jób 5:8—19. Szép és igaz dolgok azok, amiket Elifáz mond, s mi mindnyájan tanulhatunk belőlök. Különösen a 17—19. versek megszívlelendők. A baj itt csak az, hogy Elifáz magas polcra állva mondja el őket, nem pedig a szenvedőhöz leereszkedve és vele érezve. Sok függ attól, hogy milyen lelkülettel idézünk szép mondásokat.

Aug. 30. Lk. 10:23—37. Róm. 3:21—28. Márk 12:41—44. I. Pét. 2:1—10. Jób 7:1—16. Jób keserősége a legmagasabb fokra hág. Barátai csak bölcs tanításokat adnak neki, de nem vigasztalást. Már élni sem kíván. Oh, hogy el tud keseredni az emberi lélek! Meg a hívő lélek is! Talán te is?

Aug. 31. Zsolt. 80. Jób 11:1—15. Czófár még keményebben ítélkezik Jób felett. Mennyi fennhéjzás van a szavaiban! Csodálhatjuk-e, ha az ilyen beszédek csak növelik Jób keserűségét? Mi ne ítélkezzünk felette!
V. Gy-né.

